

Butlletí del Comitè de Defensa Local

Vilanova i La Geltrú, 26 d'octubre de 1936 :-: N.º 96

Catalunya - Castella

Han estat aquestes les dues regions més vexades i escarnides pels qui s'han cregut sempre que Espanya era una colònia de negres. El centralisme polític de Madrid havia extès les seves garres de fera per damunt de tot el país, i la que n'havia tocat sempre les conseqüències més funestes era Catalunya. Això sol havia fet possible l'arraigament d'un nacionalisme de tipus separatista a la nostra terra, nacionalisme que anava dels sectors de dreta als d'esquerra.

Aquest mètode de centralització absorbia per complert la tasca dels polítics castellans; i això fou fatal també per a Castella. Es deixava la regió en el més funest abandó; els camps erms no podien donar fruits, i els camperols patien la més vergonyosa misèria. I es creava al país tota una munió de buròcrates, paràsits acostumats a viure amb l'esquena dreta. Madrid era el prototipus de ciutat aletargada, de musulmana indolència, i semblava que estava sotmesa als efectes funestos de qualsevol droga. No hi havia acció lliure: els seus moviments estaven lligats amb la mateixa corda que circumdava la resta de pobles ibèrics, i la vida s'anava discorrent amb la inconsciència més gran.

I d'ací ha vingut sempre tot el mal. Els Ministeris eren edificis cavernaris on es traçaven plans i més plans per tal de sojutar amb força al pacient poble espanyol. I els propòsits més absurds sempre s'havien aconseguit.

Aquest estat de coses féu possible de crear a Catalunya una força netament esquerrana, federalista, i també un sector nombrós de sindicalisme rebel, i a Castella s'extingueren amb rapidesa els postulats que defensava Pau Iglésies. I aquestes dues corrents han fet sempre causa comú contra el centralisme absorbent.

Ha vingut la Revolució, creada precisament per les dretes, i les coses s'han capgirat.

En els moments actuals, s'imposa una seriosa reflexió. ¿Què han de representar Catalunya i Castella en el panorama de la vida nacional?

Catalunya, amb sos peus banyats pel Mediterrani, un comerç esplendorós, una indústria progressiva i una riquesa agrícola de primer ordre. Això és: benestar econòmic del poble.

Castella, la descentralització d'Espanya, l'anul·lació de tanta burocràcia, un ritme més accelerat en tots els seus aspectes de viure i — per què no? — un cultiu intentíssim de l'agricultura. Això és: continuïtat de la riquesa de la nació.

Catalunya-Castella resten en peu. Fan esforços titànics per a normalitzar la vida i sembla que els horitzons per al desenvolupament del treball es vegin clars, vastíssims.

Catalunya-Castella, xopes de sang i de dolor, es curen les ferides i reforcen els seus cossos.

Catalunya-Castella, regions germanes. Braços oberts als demés pobles. Amistat sana. Unides per la concòrdia i per la llibertat. Unides també en la lluita antifeixista per un viure més racional i humà, que és la més gran de les victòries que es poden assolir.

Catalunya-Castella, camins vastíssims de l'Espanya nova.

Notícies generals

BUJARALÓZ

En els sectors de Bujaraloz les nostres tropes es dediquen a les obres de fortificació de les darreres posicions conquerides, de gran importància estratègica, per a futures operacions.

L'artilleria ha desfet alguns emplaçaments rebels de la posició enemiga de Fuentes de Ebro.

SECTOR DEL TEIX

Continua amb èxit l'ofensiva de les tropes lleials en tot el sector del Teix.

L'enemic retrocedeix davant l'escomesa de les nostres forces, abandonant posicions que seguidament són ocupades pels nostres herois milicians.

Les impressions en tots els fronts del Sector Centre no poden ésser més optimistes.

OSCA

Ja fa quatre dies que la nostra artilleria bombardeja intensament les posicions enemigues de la ciutat d'Osca, ocasionant estralls de consideració que es poden observar clarament des de les nostres línies.

L'enemic, per moments, ofereix una resistència cada vegada més dèbil, i es creu que l'ocupació de la ciutat per les nostres forces és imminent.

PUIG LADRON

Notícies oficials donen compte que en el dia d'ahir les nostres forces varen ocupar la posició anomenada Puig Ladrón, fent presoners a diversos moros i llegendaris del Terç i capturant abundant material de guerra.

Va col·laborar eficaçment a la presa d'aquesta posició enemiga l'aviació lleial, la qual no va parar de bombardejar l'enemic, ocasionant-li un nombre crescutíssim de baixes.

LA UNITAT SINDICAL

CATALUNYA I ELS INFANTS D'ESPANYA

Un pacte transcendental entre la U. G. T. i la C. N. T.

El document que han signat les dues centrals sindicals C. N. T. i U. G. T., que es féu públic ahir a Barcelona, té un abast singular per al futur de la Revolució. Si hom observa amb atenció els quinze apartats de què consta el pacte, i si aquests són complerts amb tota la responsabilitat i lleialtat; si la unitat d'acció és establerta rigorosament pels signants, llavors serà possible la continuïtat de la lluita antifeixista amb el mateix entusiasme amb què fou espontàniament iniciada les jornades de juliol, que són jornades de glòria per al proletariat dels països hispànics.

Era indefectible aquesta posició de mancomuniar els esforços entre les dues centrals sindicals, no solament per a vèncer el feixisme, sinó també perquè el ritme de la Revolució no fos obstaculitzat per divergències en els objectius immediats. Tenim davant nostre una gran tasca de renovació, constructiva, per a realitzar.

Nosaltres, la nostra generació, som qui hem de crear les bases fonamentals d'aquesta nova societat, per la qual tant havien lluitat els nostres predecessors, i per la qual també tants companys nostres han caigut en l'actual guerra civil. Siguem dignes d'ells. Sapiguem honorar la seva gloriosa memòria continuant la seva magnífica abnegació revolucionària.

Tots els qui formem el front antifeixista i sentim sincerament l'anhel d'un món on mani la veritable justícia social, hem d'advocar incansablement per la unitat de la classe obrera. Es per això que ens alegrem d'aquest principi d'unitat en l'acció sindical. Però la nostra vehemència revolucionària exigeix més encara; no volem donar-nos per totalment satisfets fins que hàgim aconseguit la veritable unió de tots els treballadors en una central sindical única. Aquesta és l'aspiració unànime de tota la classe treballadora. Si l'honradesa i la sinceritat revolucionària de tots els dirigents de la classe treballadora és la que mana en l'esperit de tots aquests dirigents, no pot ésser altra en el present i el futur l'orientació vers la qual han de dirigir tots llurs esforços.

Per tal d'aconseguir la unitat orgànica de la classe treballadora, cal un alt sentit de comprensió. No se'ns oculta que l'empresa representa un gran esforç de voluntat, que s'hauran de vèncer molts obstacles i moltes dificultats que li seran oposades per sobre de les necessitats revolucionàries, col·locant els interessos de secta i les seves conveniències particularistes. Nosaltres sabem que la unitat sindical és necessària, i per tant cal realitzar-ho per damunt de

tot. La classe treballadora propugna per un sol front, per una sola Central Sindical.

Cal tenir present que abans de la insurrecció feixista de juliol, el moviment sindical a Catalunya estava granment escissit. La disjuntiva presentada per la C. N. T. tingué la virtut de reduir a dos solament els fronts sindicals. I ara, la pràctica, la realitat de tots els moments, ha demostrat com era de necessària una unitat d'acció com a mínim, i veiem amb gust que aquesta ja ha estat acordada en el pacte de referència. Però a mesura que la nova estructuració social es porti a terme, es farà més apressant, més necessària la unitat sindical, per si ja no ho és bastant en aquests moments.

Si no es fes així, si tots els matisos proletaris que integren el front antifeixista no se sentissin representats i interpretats, no dubtem a afirmar que la immensa obra revolucionària — i per tant constructiva — que la història ens planteja, estaria mancada de la col·laboració eficaç i necessària a tota creació comuna. No s'ha de menysprear cap aportació, cap esforç per insignificant que sembli. La nostra responsabilitat és tan gran com la mateixa edificació social que ens hem proposat, i en aquesta tasca gegantina necessitem l'aportació de tota la classe treballadora sense distinció de tendències, per tal que l'elaboració harmoniosa pels seus contorns no sigui mancada de cap detall.

Estem segurs que la unitat d'acció establerta en el pacte de la C. N. T. i de la U. G. T. inaugura una nova era en l'esdevenidor de la classe treballadora de Catalunya i d'Espanya, que ha culminat en la veritable unitat sindical del proletariat ibèric.

(Del Butlletí del Comissariat de Propaganda de la Conselleria de Defensa)

Hospital Municipal

DONATIUS fets en els dies de la data:

Lleteria Lleó, un litre de llet.
Casa Piñana, un litre de llet.
Anton Ubia, 2 litres de llet.
Pere Boés, 3 litres de llet.
J. B. (un rabassaire), 6 cols, dues arrobes de cebes i un cove de tomaques.
Lleteria Lleó, un litre de llet.
Casa Piñana, un litre de llet.
Anton Ubia, 2 litres de llet.
«La Confiança», 45 pastels.
Ricard Solé, 6 litres de llet.
Lluís Alemany, 10 pessetes.

Vilanova i La Geltrú, 24-25 d'octubre de 1936

Ahir varen arribar a la nostra vila prop d'un centenar d'infants procedents de diferents regions d'Espanya.

Són uns infants humils, fills d'obers nostres, als quals la barbàrie feixista els ha arrabassat tot quant tenien: la llar i els pares.

Són uns infants que han sofert els dolors d'una separació i que arriben a Catalunya talment com a un amable port de refugi, en mig d'una tempesta sinistra i odiosa.

El nostre poble, magnífic com sempre, generós i altruista per tradició, els ha acollit amb els braços oberts i amb el fervor d'una emoció sincera.

De totes les víctimes de la criminal sublevació feixista, cap tan innoçent i tan dolorosa com les d'aquestes criatures.

Per tot arreu on el feixisme ha deixat la seva petjada xopa de sang, l'èxode dels infants fills d'obers s'ha convertit en una tràgica realitat.

Procedents de terres de Castella, d'Andalusia, d'Astúries, arriben a Catalunya en recerca d'aquella pau que els hi ha estat negada.

Potser molts d'ells tindran encara una mirada tremolosa pel record d'unes hores males-trugues, i dintre el pit, vagament dibuixat, tot just iniciat, un sentiment de revolta contra aquells que són els causants de tot.

Aquests infants espanyols aixoplugats a casa nostra, el dia de demà, però, comprendran clarament la tragèdia viscuda i formaran una generació forta i fermament decidida a que no es pugui repetir mai més en les pàgines de la Història la gesta criminal i vergonyant d'una plutocràcia superba i envanida que s'aixequi contra tot un poble.

Aquests infants espanyols coneixeran una Catalunya noble i lluitadora, i en el dia de demà no se'ls podrà pas enganyar, ni es deixaran enganyar per un cor de veus que prediquessin l'odi entre dues races.

Ells sabran prou bé que entre el proletariat no hi han fronteres que hi valguin i que tots tenim un enemic comú.

I quan nosaltres hàgim esclafat en la lluita la bèstia negra del feixisme, que ja es revolca agonitzant, aquesta generació futura, que s'haurà format en les hores de la guerra, que haurà vist caure els seus pares en els camps de batalla, que recordarà els horrors dels èxodes, serà la que d'una manera definitiva formarà la barrera infranquejable que tancarà el pas al feixisme, no tan sols a Espanya, sinó a tot arreu.

...

Vilanova acaba d'allotjar particularment, els nens tramesos de Castella.

Tant bon punt es va fer pública l'arribada d'aquests infants a la nostra vila, centenars de vilanovins s'apressaren a presentar-se per a donar-los-hi acolliment.

Tots els vilanovins tenim el deure de procurar que la seva estada a la nostra vila els hi resulti amable i agradosa.

Nosaltres tenim la seguretat absoluta de que aquests infants de Castella recollits i atesos pels obrers de Vilanova, trobaran ací entre nosaltres aquelles sol·licituds i aquell amor que uns militars traidors i cíncics, d'una manera covarda i vergonyant, els hi han arrebatat.

Vilanova, 25 octubre del 1936.